Kunningas omma seltsiga jäi moisnikko jure weel jahhi peäle, — esmaspäwal mindi jälle wälja. Siis sündis et kaks noort naesterahwast kunninga proua üllemist teenridest iggawust tundsid, ja jõe äärt möda rohho aiast läbbi wäljale kõndides eddasi läksid. Teine neist, Mina nimmi, olli wägga wisikas ja lahheda wisiga innimenne, ja püdis teist, kes umbse ollemissega olli, omma kõnnega lahhutada. Kui nad ikka eddasi läksid, pärge punnusid ja isse naerda itsitasid, ja wois olla, ka monda pulma-pärja jutto räkisid, ja wimaks jo hulga maad emale joudnud, tulli üks metsa hal metsa poolt, wist küttidest wälja pelletud, karrates nende pole ja just nende wasto. Need piddasid tedda essite koeraks. Wanna hal tulli 20 sammo peäle nende liggi, istus jõe kalda peäle, ja wahtis otsekohhe naesterahwa pole, — nende melest olli nago olleks hal üttelnud: Sind noroke wõttan louneks, ja sind teine noroke pannen ennesele sia teinepole lillede õhtuks.

Sesuggust peigmeest ei teädnud norokessed ennestele kül mitte sowida. Mollemad jäid seisma, ei sanud sanna suust, — nad ollid arro sanud, mis loom se olli, agga ei teädnud, et ta ni suur kurri murdja polle. Waiksem neist öhkas; teine läks julgemaks, watas ümberingi, kas kusagilt abbi lota. Mitte hinge.

Agga wata, seäl liggikordas oia pohjast, kus kuiwa aiaga tee käis, paistsid kaks hobbose pead, pärrast wanker ka, ja üks prist noor mees istus sees. Mollemad naesterahwas kissendasid rõmo pärrast, ja hunt laskis sabba longa ja läks sörkides nattokesse maad eddasi, ja siis istus jälle mahha. Teie ollete meid surma suust wälja tonud, ütles Mina, ja läks nore mehhe pole. Noormees kohkus ärra, kui ta siin kõrmalisses paikas ni ehtind naesterahwast näggi. Pärrast, kui juttule said, pallus noormees naesterahwast omma wankrisse istuda.

Wankris räkis noormees, et ta siit kirriko õppetaja poeg, et issa jo wanna, ja temma issale abbiks piddi sama, et ta tullewa pühhapääw prowi jutlust peab teggema, ja et ta